

man med Bestemthed kunde slutte, at dette Fort vilde blive solidt i alle Henseender, naar det var færdigt. I det jeg udtaler dette, er det en Selvfølge, at jeg ikke gjør Fordring paa nogen Sagkundskab, men jeg støtter mig til, hvad der saa ofte er blevet omtalt her, og som det ærede Medlem, jeg flere Gange har nævnt (Thomsen), har omtalt idag. Han sagde nemlig, at man kunde have baade for megen og for liden Sagkundskab, men at det, dersom man havde for liden Sagkundskab, var bedre slet ingen at have, thi det var da langt bedre at støtte sig til den sunde Fornuft. Jeg har været i det Tilfælde, at jeg, naar jeg skulde danne mig en Mening, maatte danne den paa min sunde Fornuft. Jeg kan ikke gjøre Fordring paa noget Andet; men hvormegen Respekt, jeg end har for de Sagkundige og for mange af de Udtalelser, vi have hørt fra de militære Herrer's Side, har min sunde Fornuft dog altid sagt mig, at jeg maatte være imod at befæste Kjøbenhavn. Dersom man nemlig forudsætter, at Fjenden først befæster Sjælland — dertil behøves, som bekendt, ikke mange Tropper — dernæst Fyen — dertil behøves heller ikke mange Tropper — og derpaa gaar over og tager Sjælland, hvor lang Tid mon da Kjøbenhavn vil kunne blive liggende — jeg siger med Forsæt blive liggende — uden at den er nødt til at overgive sig? Man behøver ikke engang at angribe den som Fæstning, men man behøver kun ganske rolig at befætte alle Landsdelene — vort Territorium er desværre ikke saa stort — og det forekommer mig da — det er min sunde Fornuft, jeg her taler af — at det Sandsynlige vil blive, at Fjenden vil tage Kjøbenhavn, uden endog at have nødvendig at løsne et eneste Skud. Naar de Herrer kunne overbevise mig om, at dette ikke er rigtigt, skal jeg give de Herrer Ret i deres Udtalelser om Kjøbenhavns Befæstning (M. P. Jensen: Der er Nogle, som ikke ville lade lade sig overbevise!). Jeg skal sige til det ærede Medlem, som siger, at Nogle ikke ville lade sig overbevise, at hvis han blot kan give mig nogen Grund, skal jeg være meget beredvillig til at lade mig belære. Jeg har allerede ladet mig belære saa meget, at jeg, uagtet jeg selv har holdt paa, at det Rigtige var at have vor Styrke liggende Landet rundt, nu er kommen saa vidt, at jeg siger: det vil være absolut nødvendigt for et saa lille Land som vort, at vi, dersom vi overhovedet skulle berede os til noget Forsvar, søge saa hurtigt som muligt at samle vore Tropper paa eet Sted. Det er min Grund til at gaa med til, hvad jeg her er gaaet med til, men det er ikke en absolut Følge deraf, at man skal gaa til en Befæstning af Kjøbenhavn. — Det samme ærede Medlem sagde, at man efter Uvalgets Flertalsbetænkning ikke alene vilde lade Flaadestationen staa aaben, men endog vilde lade den staa aaben i 10 Aar. Det forekommer mig, at dette var en af de mange forunderlige Udtalelser,

man hørte fra det ærede Medlem; thi man har dog i Betænkningen tydelig nok udtalt, at man, forudsat, at man blev overbevist om disse flydende Forters Hensigtsmæssighed, var tilbøjelig til at bevilge en Udvidelse af dem ved de ordinære Bevillinger. — Naar jeg i det Hele taget lægger sammen, hvad man har hørt fra de militære Herrer's Side, forekommer det mig, at en Sætning, som fremkom fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (M. P. Jensen), egentlig slog Hovedet paa Spidset. Han sluttede med at sige: Giv Ministeren Pengene og lad ham saa bære Ansvaret for, hvorledes de blive anvendte. Jeg kan — sagde han — for mit Bekomvende være med til at gaa ind paa, hvad her er forlangt, og jeg kan endogsaa for mit Bekomvende gaa med til at slaa Noget af, naar jeg blot kan faae Noget deraf, navnlig det faste Fort (M. P. Jensen: Det er en Misforstaaelse!). Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med at oplæse, hvad det ærede Medlem har sagt, men jeg tror dog, at jeg saa nogenlunde har udtalt Tanken rigtig, thi jeg har Tidenden at holde mig til (M. P. Jensen: Saa læs, hvad der staar i Tidenden; det blev sagt overfor Kjøbenhavns Søbefæstning!). Det sidste Punktum af det ærede Medlems Udtalelser lyder saaledes: „Om vi saa næste Aar, naar vi skulle forhandle om Forsvarsvesenet, kunne, om det var muligt, faae en fuldstændig Forsvarsplan, saa at vi kunne se rent og klart, hvad Ministeriet anser for nyttigt og nødvendigt, da er dette et Ønske, som er udtalt saavel fra Flertallet som Mindretallet, og til dette Ønske skal jeg fuldstændig slutte mig“. (M. P. Jensen: Det er fuldstændig rigtigt). Jeg tror, at disse Ord netop vise, at jeg har fuldstændig Ret, naar jeg siger, at det ærede Medlem til Syvende og Sidst indskrænkede sig til at sige: Giv blot Ministeren Penge, saaledes at han ialtfald kan komme til at bygge Fortet paa Middelfrunden. (M. P. Jensen: Nei, nei!) Udtrykket: „Giv Ministeren Penge“, kan da ialtfald det ærede Medlem huffe at have brugt, og denne Udtalelse har man mere end een Gang hørt; men jeg gad vide, hvorfor man sidder her i Rigsdagen, naar man saaledes glat væk skulde give Ministeren Penge. Man kan sige til Ministeren: Vi bevilge en saa og saa stor Sum til det og det Diemed, uden at vi fordrer nogen bestemt Plan, og vi indlade os ikke paa, hvorledes man udfører Planen; deri er jeg enig med det ærede Medlem. Man skal ikke indlade sig paa, hvorledes dette eller hint Batteri skal udføres; men hvad der forekommer mig at være enhver Folkerepresentants Pligt, det er, at han skal se, paa hvad Maade Pengene blive udgivne, thi det kan ikke negtes, at der ved Siden af Forsvaret — hvad der jo ogsaa er blevet fremhævet fra flere Sider — baade er et finantzielt Moment og et politisk Moment. Den Slutning, hvortil de militære Medlemmer ere komne, forekommer